ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ

ΝΙΚ. Α. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΡΕΩΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ 297Α = ΤΗΛ. 35-51

ΠΑΤΡΑΙ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ κ. ΑΘ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Μέγα, ἱερόν καὶ πανσέβαστον σύμβολον ὁ τίμιος καὶ ζωοποιός Σταυρός τόν ὁποῖον, εἰς τὸ μέσον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ μέν ἁγία μας ἐκκλησία, τόν ἐκθέτει εἰς προσκύνησιν, ὁ δέ Κύριος μέ τὸ Εὐαγγέλιόν του μᾶς καλεῖ νὰ τόν σηκώσωμεν, ὅπως τόν ἐσήκωσε ἐκεῖνος. «Ὅστις θέλει, μᾶς λέγει, ὀπίσω μου ἐλθεῖν....ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

Νὰ ἄρωμεν, ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, οἱ πιστοί τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀπαδοί ἡ μεῖς νὰ ἄρωμεν, ὅπως Ἐκεῖνος τόν σταυρόν μας. Δηλαδή; Δηλαδὴ νὰ ἀποδεχθῶμεν ἐξ ὁλοκλήρου, νὰ ἐνστερνισθῶμεν καὶ νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰς τήν καθημερινήν ζωήν μας πλήρως καὶ τελείως τὰ ἱερὰ καὶ σωτήρια νοήματα καὶ διδάγματα, τὰ ὁποία ἀνέγραψε ἄπαξ μέ τὸ τίμιον Αἷμα του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κατὰ τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς Σταυρώσεώς του ὁ θεῖος Λυτρωτής μας καὶ τὰ ὁποῖα ἀπὸ τότε ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸ Τίμιον ἐκεῖνο καὶ ζωοποιόν Ξύλον, διὰ νὰ ἐμπνέουν καὶ διδάσκουν τὰς γενεάς τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τί νὰ ἐμπνέουν; Καὶ τί ἀκριβῶς νὰ διδάσκουν;

1. Τὴν θερμήν ὁμολογίαν τῆς Ἁγίας μας Πίστεως. Βέβαια. Εἴπαμε, ὅτι ὁ Σταυρός εἶναι σύμβολον. Τῆς σωτηρίου Πίστεώς μας. Εἶναι ἡ πρώτη ἁγία Τράπεζα, ἐπάνω εἰς τήν ὁποίαν ἐθυσιάσθη ὁ μονογενής καὶ πανάμωμος Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἔχυσε τὸ πάντιμον Αἷμα του διὰ τήν σωτηρίαν. Συμβολίζει, λοιπόν, τήν σωτηρίαν μας, τήν πίστην μας, τήν ἁγίαν μας θρησκείαν. Δι' αὐτὸ καὶ κάμνομεν τόν σταυρόν μας, διὰ νὰ ὁμολογίσωμεν τήν πίστην μας. Δι' αὐτὸ καὶ τοποθετοῦμεν σταυρούς εἰς τούς τρούλους τῶν ναῶν μας, διὰ νὰ δείξωμεν πώς εἶναι χριστιανικός ὁ ναός μας. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία μας προβάλη τόν Σταυρόν μᾶς λέγει: Ἰδού Χριστιανέ τό ἱερόν τῆς Πίστεώς σου σύμβολον, προσκύνησέ το. Καὶ ἡμεῖς ἀπαντῶμεν «Τόν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τήν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν». Καὶ ὅταν ὁ Κύριος μᾶς λέγει «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ...ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ», μᾶς λέγει: «Χριστιανέ, μήν ἐντρέπεσαι νὰ κάνης τόν σταυρόν σου καὶ νὰ μέ ὁμολογῆς. Κάμε τον πάντοτε καὶ φέρε τόν Σαυρόν μου πάντοτε, ἐπάνω σου μέ καύχησιν, μέ χαράν αὶ ἔτσι ὁμολόγει ὅτι ἐγὼ ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς σέ ἔσωσα.

2. Τήν ἀνεξάντλητον ὑπομονήν εἰς τάς θλίψεις. Ἡ ὁμολογία τῆς Πίστεως δέν εἶναι πάντοτε ἐλευθέρα καὶ ἀκίνδυνος. Καὶ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου μάλιστα δέ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ ποὺ καλεῖται νὰ ζήση ὁ Χριστιανός ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ εἶναι ὄντως Χριστιανός, ἡ ζωὴ δηλαδὴ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἁγιότητος ποὺ ἐπιβάλλει ἡ Πίστις, δέν εἶναι χωρίς ἐμπόδια καὶ δυσκολίας καὶ θλίψεις. Καὶ ἄν κανείς προσθέση καὶ τὰς κοινάς τοῦ βίου θλίψεις, τήν φτώχεια, τήν ἀρρωστεια, τήν ἐγκατάλειψιν, τὸ πένθος, τόν θάνατον, τότε ἡ θλῖψις αὐξάνει, ὁ πόνος μεγαλώνει, ὁ σταυρός γίνεται μεγάλος, βαρύς, ἀσήκωτος. Ἡ ὑπομονὴ σας εἰς τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς σας εἶναι ἡ σωτηρία σας. Ὁ Σταυρός μου τήν ὑπομονὴν διδάσκει, τήν ὑπομονὴν συμβολίζει καὶ ἐμπνέει, Ἀλλὰ καὶ

3. Τὸ φρόνημα τοῦ θανάτου. Ποίαν ἔννοιαν ἔχει ἐδῶ ἡ φράσις αὐτὴ «φρόνημα θανάτου»; Ἔχει τήν ἔννοιαν τοῦ θανάτου, τήν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, δηλαδὴ προκειμένου κανείς νὰ μείνη πιστός εἰς τάς ἀρχάς καὶ τήν ἀποστολήν του. Αὐτὸ ἔκαμε πρωτίστως ὁ Χριστός Ἐστάλη ἀπὸ τὸν οὐράνιον Πατέρα του νὰ σώση τόν κόσμον Καὶ διὰ νὰ τόν σώση, διὰ νὰ μείνει πιστός εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρός του καὶ τελειώση τὸ σωτήριον ἔργον του, ἐδέχθη νὰ ἀποθάνη τόν θάνατον τοῦ σταυροῦ. Καὶ βεβαίως ἐμπρός εἰς τὸ φοβερόν μαρτύριον παρεκάλεσε ὁ Κύριος τόν Πατέρα του καὶ εἶπε: «Παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο», ἀλλ' ἀμέσως πρόσθεσε: «Πλήν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ», «γενηθήτω τὸ θέλημά σου». Καὶ ὁ ἀναμάρτητος καὶ ἅγιος Κύριος ἐπροχώρησε πρός τόν θάνατος καὶ «ἐγένετο ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ». Ἀπὸ τότε ὁ Σταυρός συμβολίζει τήν μέχρι θανάτου ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ. Πιὸ μεγάλη ἀξία ἔχει ἡ ὑπακοὴ σας, παρὰ ἡ ζωήσας. Μήν τήν λυπᾶσθε, λοιπόν, καὶ μὴ δυσκολεύεσθε νὰ τήν θυσιάσετε, ὅταν τὸ καθήκον σας σᾶς τὸ ἐπιβάλη.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν... ἀράτω τόν σταυρόν αὐτου καὶ ἀκολουθήτω μοι». Χριστιανοί, χωρίς σταυρόν δέν μπορεῖ νὰ νοηθῆ ὁ Σωτήρ μας. Σταυρός θὰ πῆ ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρησις εἰς τάς θλίψεις μας, θὰ πῆ μέχρι θανάτου ὑπακοὴ εἰς τὸν Θεόν καὶ τήν Ἐκκλησίαν μας. Αὐτόν τόν σταυρόν ἄς ἄρωμεν καὶ τότε θὰ εἴμεθα καὶ τοῦ Σωτήρος μας Χριστοῦ πιστοὶ ὀποδοὶ καὶ τῆς ἁγίας του Ἐκκλησίας πιστὰ καὶ ἄξια τέκνα.

Ἀθαν. Σ. Φραγκόπουλος

ΜΙΑ ΑΚΡΩΣ ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΕΜΠΕΡΙΣΤΑΤΩΜΕΝΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΚΑΤΣΑΜΠΑ

Εἰς πάντα τά ἀνωτέρω καί πλεῖστα ἄλλα, μᾶς ἀντετάσσετο πάντοτε τό χαμηλόν ἡμερομίσθιον ἐν τῇ χώρα μας, ὅπερ θά ἐκάλυπτε πᾶσαν διαφοράν ὡς ἐάν ἐπρόκειτο τοῦτο νά μείνῃ πάντοτε χαμηλόν, τήν στιγμήν καθ' ἣν προβλέπετο διά τῆς ὑπογραφείσης συμβάσεως ἡ ἐλευθέρα κυκλοφορία τῶν ἐργατῶν ἐντός τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καί χωρίς νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἡ μειονεκτική ἀπέδοσις, ἐλλείψει ἐκπαιδεύσεως, πείρας καί ὀργανώσεως.

Πολλάκις, εἰς ἐκφραζομένας ἀνησυχίας ἐκ μέρους τῶν βιομηχάνων, κυρίως διά τήν ἔλλειψιν ἐπαρκῶν κεφαλαίων πρός ἀνασύνταξιν καί ἀναπροσαρμογήν τῆς ὑφισταμένης βιομηχανίας, οὐδεμία προσοχή ἐδίδετο ἀπό τούς ἁρμοδίους, οὔτε καί ἐλαμβάνοντο τά ὑπό δεικνυόμενα μέτρα πρός βελτίωσιν τῆς Κεφαλαιαγορᾶς, ἵνα ἐκ τῆς ἀποταμιεύσεως τοῦ λάχιστον πορισθῇ ἡ βιομηχανία τά ἐλλείποντα κεφάλαια, πρός ἀνασύνταξίν της.

Ὄχι διότι δέν ἐπίστευον εἰς τό αἴτημα, ἀλλ' ἁπλούστατα, ἐκ φόβου μήπως κατηγορηθοῦν ὅτι ὑποστηρίζουν τούς βιομηχάνους, ὅτι παραχωροῦν εἰς αὐτούς προνόμια φορολογικά κ.λ.π. πράγματα δηλαδή ἐφαρμοσθέντα εἰς ὅλας τάς χώρας ὅπου ἀνεπτύχθη καί ηὐδοκίμησεν ἡ βιομηχανία.

Καί διά νά εἶμαι πλέον συγκεκριμένος, διά τήν δημιουργίαν κεφαλαιαγορᾶς, οἱ βιομήχανοι ἐζήτησαν μεταξύ τῶν ἄλλων καί τήν ἐπέκτασιν εἰς τήν μετοχήν τῶν Ἀνωνύμων Βιομηχανικῶν Ἑταιρειῶν, τῶν εὐνοϊκῶν ὅρων τῆς ὁμολογίας, δι' ἣν ἰσχύει καί διά τήν παρά Τραπέζαις κατάθεσιν, ἵνα προκληθῇ εὐρεῖα συμμετοχή τῆς ἀποταμιεύσεως εἰς τά Μετοχικά Κεφάλαια τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἔστω καί ὑπό ὡρισμένας πεοιοριστικάς προϋποθέσεις τῶν εἰσηγμένων εἰς τό Χρηματιστήριον Μετοχῶν ἢ τῶν ἐλεγχομένων ὑπό τῶν Ὀρκωτῶν Λογιστῶν Ἑταιρειῶν κ.λ.π. Ἀλλά δυστυχῶς ἐνῶ τό θέμα συζητεῖται ἀφ' ἧς ἡ χώρα μας εἰσῆλθεν εἰς τήν Κοινήν Ἀγοράν καί ἀναγνωρίζεται ὡς λογικόν, οὐδέν ἐγένετο ἐκ φόβου μήπως κατηγορηθοῦν δι' εὐνοϊκήν φορολογικήν μεταχείρησιν τῶν βιομηχάνων.

Ἐάν δέν ἐγένετο τό ΚΗ' ψήφισμα κατά τό ἔτος 1946, δέν ξεύρω ἄν θά ξεκινοῦσεν ἡ οἰκοδομή καί μάλιστα μὲ τόν ρυθμόν πού ξεκίνησε.

Ἐάν δέν καθωρίζετο κατά τό ἔτος 1958, ὑψηλόν ἐπιτόκιον εἰς τάς καταθέσεις παρά Τραπέζαις καί ἀπαλλαγή ἀπό πάσης φορολογίας τοῦ ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν εἰσοδήματος ἀσφαλῶς δέν θά ἐβλέπαμεν τά σημερινά ὕψη τῆς ἀποταμιεύσεως.

Ἄν δέν ἀπηλλάσσετο τό, ἐκ τῆς ὁμολογίας κρατικῆς ἢ ἰδιωτικῆς, εἰσόδημα παντός φόρου, ἀσφαλῶς δέν θά ἐπετυγχάνοντο τά τόσα δάνεια ρατικά, ΔΕΗ ἤ ἰδιωτικά.

Ἡ Μετοχή ὅμως ἔχει ἐντελῶς ἄλλην σημασίαν εἰς τήν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν, ἀποτελεῖ Κεφάλαιον τῆς ἐπιχειρήσεως καί οὐχί δανεισμόν, ὡς ἡ ὁμολογία.

Κατηγοροῦνται οἱ Ἕλληνες βιομήχανοι ὅτι ἔχουν οἰκογενειακές ἐπιχειρήσεις, ἀλλά τί ἄλλο ἠδύνατο νά ἔχουν ἐκτός ἀπό οἰκογενειακάς, ἐφ' ὅσον ὡς ἄτομα ἤ ὡς οἰκογένειαι ἤρχισαν τό ἔργον;

Εἰς ὅλας τάς χώρας ὡς οἰκογενειακή ἐπιχείρησις ἐξεκίνησεν ἡ βιομηχανία, διότι ἐντός τῆς οἰκογενείας του ἠδύνατο ἕκαστος νά ἐμπνεύσηέμπιστοσύνην πρός συγκέντρωσιν κεφαλαίων. Καί ἐν τῇ ἐξελίξει ἐφ' ὅσον ἐπέτυχε, ἠδυνήθη νά ἀπευθυνθῇ εὐρύτερα εἰς τό Κοινόν διά τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, ὅπως συγκεντρώση κεφάλαια πρός περαιτέρω ἀνάπτυξιν.

Τί ἄλλο ζητοῦμε καί ἡμεῖς ἐδῶ, ἀπό τή δημιουργίαν προϋποθέσεων αἵτινες θά χρησιμεύσουν ὡς κίνητρα προσελκύσεως τοῦ εὐρυτέρου κοινοῦ πρός συμμετοχήν εἰς τάς βιομηχανικάς ἐπιχειρήσεις, ὁπότε θά ἀλλάξη καί ἡ μορφή τῶν ἐπιχειρήσεων ἀπό οἰκογενειακάς εἰς πραγματικάς ἀνωνύμους Ἑταιρείας.

Ἄς μή πλανώμεθα, κύριοι, ἀπαιτοῦνται τόσα κεφάλαια διά νά φθάσουν αἱ βιομηχανικαί ἐπιχειρήσεις τῆς χώρας μας εἰς θέσιν ἀνταγωνιστικήν πρός τάς ὁμοειδεῖς τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ὥστε οὐδέν ἄτομον ἤ οὐδεμία οἰκογένεια, ὁσονδήποτε πλουσία καί ἄν εἶναι, νά δύναται μόνη νά ἐπαρκέση.

Δι' αὐτόν τόν λόγον τό θέμα τῆς δημιουργίας τῆς Κεφαλαιαγορᾶς μέ οἱανδήποτε θυσίαν τοῦ συνόλου, εἶναι κατεπεῖγον καί οἰαδήποτε ἀπώλεια χρόνου, θά ἔχη πολλαπλασιαστικήν ἐπίπτωσιν εἰς τήν καθυστέρησιν τῆς οἰκονομικῆς μας ἀναπτύξεως.

Παρ' ὅλας τάς δυσκολίας ἐξευρέσεως Κεφαλαίων, ἡ ἰδιωτική πρωτοβουλία κατά τήν τελευταίαν πενταετίαν 1961 — 1965 ἔκαμεν ἐπενδύσεις εἰς τήν μεταποιητικήν βιομηχανίαν περί τά 400 ἑκατομμύρια δολλάρια, ἤτοι 80 ἑκατομμύρια περίπου κατά μέσον ὅρον ἐτησίως, ἐνῶ αἱ Δημόσιαι ἐπενδύσεις δέν ὑπερέβησαν τό ποσόν τῶν 100 ἑκατομμυρίων εἰς τόν αὐτόν ὡς ἄνω τομέα καί κατά τό αὐτό χρονικόν διάστημα τῆς πενταετίας.

Δυστυχῶς δέν κατεννοήθη εἰς τήν χώραν μας καί κυρίως μετά τήν εἴσοδόν μας εἰς τήν Κοινήν Εὐρωπαϊκήν Ἀγοράν, ὅτι οἱ ἐνδεδειγμένοι φορεῖς ἵνα ἀναπτύξουν εἰς τόσον σύντομον χρονικόν διάστημα τῆς βιομηχανίας, ἦσαν μόνον οἱ βιομήχανοι, ἄν ὄχι δι' ἄλλον λόγον, τουλάχιστον λόγω πείρας καί γνώσεων. Οἱ βιομήχανοι δέν γίνονται ἀπό τήν μίαν ἡμέραν εἰς τήν ἄλλην, ὅπως δέν ἔγιναν πουθενά, καί μέχρις ὅτου γεννηθοῦν καλύτεροι, θά πρέπει νά χρησιμοποιηθοῦν οἱ ἐπιτυχόντες τουλάχιστον ἀπό τούς ἐν ἐνεργείᾳ σήμερον τοιούτους.

Ἀντ' αὐτοῦ ἐξετοξεύετο ἡ ἀπειλή ὅτι ἄν δέν ἐνδιαφερθοῦν οἱ βιομήχανοι διά τήν βιομηχανικήν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας θά τήν κάμῃ τό Κράτος! Ἀλλά οὐδείς ἐκ τῶν ἀπειλούντων ἐσκέφθη ποτέ μὲ ποῖον ἀνθρώπινον ὑλικόν θά ἐπραγματοποίει τήν ἀπειλήν αὐτήν.

Ὅλοι μας ἔχομεν τήν πεῖραν τό τί σημαίνει κόστος τῶν ὑπό τοῦ Κράτους ἱδρυομένων ἤ καί διευθυνομένων ἐπιχειρήσεων καί ὅτι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν δύναται νά ἐπιζήση ἄνευ μονοπολιακῆς μορφῆς ἤ ἄνευ πλήρους ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν ὁμοειδῶν προϊόντων, χωρίς νά εἶναι ἀνάγκη νά ἀναφέρω παραδείγματα.

Ἀντιθέτως διά τόν ἰδιώτην ἐπενδυτήν ἀξιοῦται ἀπό τῆς ἀρχῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βιομηχανίας του διεθνές συναγωνιστικόν κόστος, πιστοποιούμενον ἀπό τήν δυνατότητα πού θά ἔχη δι' ἐξαγωγάς.

Τοῦτο μαρτυρεῖ πλήρη ἄγνοιαν τῆς πραγματικότητος, διότι οὐδεμία βιομηχανία καί ἰδίως εἰς τήν χώραν μας, δύνανται νά γίνη ἀπό τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς λειτουργίας της, ἐξαγωγική, ἄνευ βοηθείας. Μία δὲ ἐκ τῶν κυριωτέρων βοηθειῶν εἶναι ἡ κατά κάποιον τρόπον προστασία τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς διά τό μεγαλύτερον μέρος τῆς παραγωγῆς της.

Ἐδῶ διεθνεῖς Βιομηχανικοί Ὀργανισμοί μὲ μακράν βιομηχανικήν πεῖραν, δέν ἐζήτησαν πρό τῆς ἐγκαταστάσεώς των εἰς τήν χώραν μας προστασίαν τινά δασμολογικήν. Καίἐν τούτοις μετά τήν λειτουργίαν των ἐζήτησαν τοιαύτην καί τούς ἐδόθη, διότι ἄλλως ἦτο ἀδύνατον νά προχωρήσουν ὡς συνέβη μέ τήν βιομηχανίαν ΠΙΡΕΛΛΙ μετά τήν λειτουργίαν ἤ τήν Χαλυβουργικήν ΕΣΣΟ—ΠΑΠΑΣ κατά τό στάδιον τῆς ἐγκαταστάσεως κ. λ. π.

Ἐάν σήμερον αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, ἀποτελοῦν τό βιομηχανικώτερον κράτος τοῦ κόσμου, τοῦτο συμβαίνει πρωτίστως, χάρις εἰς τήν τεραστίαν ἐσωτερικήν ἀγοράν εἰς ἣν καί βασίζονται διά τήν διάθεσιν τῆς παραγωγῆς των.

Τήν ἀγοράν αὐτήν προστατεύουν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἐπιβάλλουσαι περισρισμούς εἰς τάς εἰσαγωγάς ὅπου νομίζουν ὅτι ἐνοχλοῦν σοβαρῶς τήν βιομηχανίαν των, ὑπό διάφορα προσχήματα, μ' ὅλον ὅτι εἶναι τό πλουσιώτερον καί βιομηχανικώτερον Κράτος τοῦ Κόσμου.

Τό γεγονός ὅτι αἱ ἐξαγωγαί τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς δέν ὑπερβαίνουν τό 4% περίπου τοῦ συνόλου τῆς βιομηχανικῆς των παραγωγῆς, επιβεβαιοῖ τά ὅσα προηγουμένως περί τοῦ ρόλου τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς ἀνέφερα.

Καί δὲν εἶναι μόνον αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς πού λαμβάνουν μέτρα προστασίας τῆς βιομηχανίας των, ἀλλά καί ὁ Καναδᾶς καί ἡ Ἀγγλία καί ἄλλαι ἐκ τῶν πλέον προηγμένων βιομηχανικῶς Εὐρωπαϊκῶν Χωρῶν.

Δέν εἶμαι ὑπέρ τῶν περιορισμῶν τῶν εἰσαγωγῶν, ἀλλ' ἀπό τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τῆς πλήρους ἀσυδοσίας εἰς τάς εἰσαγωγάς, ὡς συμβαίνει παρ' ἡμῖν, μέ προφανῆ τόν κίνδυνον ἀνατροπῆς καί τοῦ συναλλαγματικοῦ μας ἰσοζυγίου, ὑπάρχει ἀρκετή ἀπόστασις.

Ἄνευ ὅθεν κατανοήσεως τῆς ἀνάγκης τῆς προστασίας κατά κάποιον τρόπον τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, τῆς δημιουργίας εὐνοϊκοῦ ὑπέρ τῆς βιομηχανίας ψυχολογικοῦ κλίματος καί τῆς δημιουργίας ἐσωτερικῆς κεφαλαιαγορᾶς κατά τό δυνατό ταχύτερον, εἶναι ἀδύνατον μέ τάς οἰκονομικάς δυνατότητας μόνον τῶν βιομηχάνων νά ἀναπτυχθῇ εἰς τήν Χώρα μας ἡ βιομηχανία εἰς οἷαν ἔκτασιν ἀπαιτεῖται καί ἐντός τῶν προθεσμιῶν τῆς συμφωνίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπερβαίνουν κατ' ἀνώτατον ὅριον σήμερον τήν δεκαετίαν δι' οὗς λόγους προηγουμένως ἀνέπτυξα.

Ἡ πρώτη δεκαετία καθ' ἣν θά ὑφίσταται εἰσέτι ἐπαρκής δασμολογική προστασία, προσφέρεται διά τήν βιομηχανικήν ἀνάπτυξιν, ἔστω καί μὲ θυσίας διά τήν ἐξαγωγήν τῶν πλεονασμάτων, ἐνῶ ἡ ἑπομένη δεκαετία, καθ' ἣν ραγδαίως θά μειοῦνται οἱ δασμοί μέχρις ἐξαφανίσεως αὐτῶν, θά εἶναι περίοδος ἀμύνης, κατά τήν διάρκειαν τῆς ὁποίας θά εἶναι δύσκολος ἡ ἐπίθεσις ὡς θεωρῶ ἐγὼ τήν δημιουργίαν.

Δέον οἱ πάντες νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἀπό τήν ὥραν πού θά σκεφθῆ κάποιος νά ἱδρύση μίαν σοβαράν βιομηχανίαν, μέχρι τῆς μελέτης καί ἐγκαταστάσεως καθώς καί πλήρους λειτουργίας μὲ σχετικήν ἐκπαίδευσιν τοῦ προσωπικοῦ της καί σχετικόν συναγωνιστικόν κόστος, ἀπαιτεῖται μία ὁλόκληρος πενταετία.

Δι' αὐτόν τόν λόγον προσφέρεται ἡ προσεχής δεκαετία καί οὐχί ἡ ἑπομένη τοιαύτη.

Ἄν δέν κατανοήσωμεν αὐτήν τήν ἀνάγκην καί δέν ἀξιοποιήσωμεν αὐτήν τήν προθεσμίαν ἡ ὁποία ἤδη ἐμειώθη κατά 4 περίπου ἔτη (διαρρεύσαντα ἀπό τῆς ἡμερομηνίας τῆς εἰσόδου μας), ἡ εὐκαιρία τουλάχιστον δι' ἑλληνικῆς μορφῆς βιομηχανικάς ἐπιχειρήσεις, χάνεται ὁριστικῶς. Ἐκτός ἐάν, μετά τινα ἔτη, πρό τῆς ἀνάγκης εὑρισκόμενοι, ζητήσωμεν παράτασιν τῶν προθεσμιῶν τῆς συμφωνίας τῆς συνδέσεως, ὅπως κάμνουν καί οἱ χρεῶσται οἱ εὑρισκόμενοι πρό ἀδυναμιῶν ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων των πρός ἀποφυγήν πτωχεύσεως.

Εἰς τό ἑπόμενον τό τέλος

—ΠΟΥ ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 1821;

Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ

Ἔχει σημειωθῆ κ. Διευθυντά κατ' ἐπανάληψιν, ὅτιὄχι μόνον ἐξ ὑποχρεώσεως ἔναντι τῆς ἱστορίας τῆς Πόλεως, ἀλλά καί ἐπὶ σκοπῷ ἀξιοποιήσεως τῶν θρησκευτικῶν καί ἐθνικῶν της περγαμηνῶν, αἱ Πάτραι, θά ἔδει νά μή περιορίζωνται εἰς τήν ὀργάνωσιν μόνον τῶν καρναβαλικῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι οὐσιαστικῶς μειώνουν τήν αἴγλην της παρά τά πολλά πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις συγχαρητήρια.

Καί ἔχει προστεθῆ ἐπίσης, ὅτι προτίστως, ὀφείλουν μᾶλλον νά ἐπιδιώξουν τήν ἐξελιξίν των καί τήν ἀναγνώρισίν των ὡς Πόλεως Πνευματικῆς, Πόλεως Θρησκευτικῆς τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων καί Πόλεως ἱστορικῆς ἐν ὀνόματι τῆς μεγάλης ἀληθείας, ὅτι ἐδῶ εἰς Πάτρας ἐρρίφθησαν οἱ πρῶτοι πυροβολισμοί καί ἐδῶ διεξήχθησαν αἱ πρῶται μάχαι τῆς Ἀπελευθερώσεως τοῦ 1821, μετά τήν κήρυξιν τῆς ἐπαναστάσεως τήν 21ην Μαρτίου εἰς τήν Μονήν τῆς Ἁγίας Λαύρας.

Δυστυχῶς, ἐνῶ πολλά γίνονται εἰς τόν τομέα τῶν ὡρισμένων αὐτῶν ἑορτῶν, οὐδέν μέχρι στιγμῆς ἔχει ἀναληφθῆ, οὐ μόνον διά τήν ἀξιοποίησιν τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ἐπαναφορᾶς μετά 503 ἔτη ἐν Πάτραις τῆς Κάρας τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἀλλ' οὔτε καί διά τήν μετά λαμπρότητος καί ἐπισημότητος ἑορτασμόν ἐδῶ ἐν Πάτραις τῆς ἡμέρας τῆς 25ης Μαρτίου.

Καί εἰς μὲν τήν προσπάθειαν διά θρησκευτικήν αἴγλην τῶν Πατρῶν ἥτις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ καταστῆ τόπος Προσκυνήματος ἐξ ὅλης τῆς Γῆς, ὡς ἀκριβῶς γίνεται μὲ τήν Ρώμην, δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατρῶν ἔχει ἀφεθῆ μόνη, χωρίς ἴχνος κατανοήσεως ἀπό τάς τοπικάς και τάς κρατικάς ἀρχάς.

Ἤδη ὅμως ἐξαιρετικῶς κατεπεῖγον καθίσταται τὸ θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Πατρῶν ὡς πόλεως εἰς τήν ὁποίαν θά πρέπει νά ἑορτάζεται ΕΠΙΣΗΜΩΣ ἀπό τό Ἑλληνικόν Ἔθνος, ἡ ἡμέρα τῆς 25ης Μαρτίου.

Ὁ ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Φ. Ζαΐμης προέβη τάς τελευταίας ἡμέρας εἰς σημαντικήν ἐνέργειαν.

Ἐφρόντισεν, ὥστε νά ἑτοιμασθῆ καί ἤδη νά ἔχει ὑπογραφῆ καί ὑπό τοῦ Βασιλέως Διάταγμα διά τοῦ ὁποίου ἡ 21η Μαρτίου ὡρίσθη ὡς ἡμέρα τοπικῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῶν Καλαβρύτων.

Ἀλλά ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σφετερισθῆ τὴν ἡμέραν αὐτήν ὡς ἰδικήν των, ἀντέδρασαν σφοδρῶς.

Πληροφορίαι ἐκ Καλαμάτας ἀνέφερον τά κάτωθι:

«Ἀληθῆ σάλον προεκάλεσε ἡ ἀναγραφεῖσα πληροφορία ὅτι διά διατάγματος ὡρίσθη ἡ 21η Μαρτίου ὡς ἡμέρα τοπικῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῶν Καλαβρύτων. Ὁ δήμαρχος Καλαμάτας ἐπί κεφαλῆς κοινοταρχῶν ἀναχωρεῖ ἤδη ἀνεχώρησεν δι' Ἀθήνας προκειμένου νά ἐνεργήση διά τήν ἀνάκλησιν τοῦ διατάγματος. Ἐξ' ἄλλου, τήν παρελθοῦσαν Τετάρτην συνεδρίασεν ἐκτάκτως τό δημοτικόν συμβούλιον καί ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα, ἐνῶ κατὰ ἑκατοντάδας διαβιβάζονται πρὸς τήν Κυβέρνησιν τά τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας. Τά ἐπιστημονικά, ἐπαγγελματικά, βιοτεχνικά, ἐμπορικά καί ἐργατικά συματεῖα κατά τήν διάρκειαν μεγάλης συσκέψεως ἡ ὁποία ἐγένετο τήν ἰδίαν ἡμέραν ἀπεφάσισαν ὅπως, ἄν ἐντὸς τακτικῆς προθεσμίας δὲν ἀνακληθῆ τὸ διάταγμα, κλείσουν ὅλα τά καταστήματα καί συγκροτήσουν συλλαλητήρια.

Ὑπό τῶν διαμαρτυρομένων προβάλλεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι «ἡ Καλαμάτα ἑορτάζει κατ' ἔτος ὡς καθιερωμένην πλέον τοπικήν ἑορτήν τήν ἐπέτειον τῆς 21ης Μαρτίου 1821, ὅτε ἐκηρύχθη ἡ ἐπανάστασις εἰς Μεσσηνίαν καί εἰσῆλθον τά ἐπαναστατικά στρατεύματα τῆς Μάνης μὲ ἐπί κεφαλῆς τόν Κολοκοτρώνην εἰς τήν Καλαμάταν καί τήν ἀπηλευθέρωσαν. Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω πρόκυψη οὐσιαστικοῦ ἀντιλαμβάνονται, ὅτι τό θέμα θά ἀπολεσθῆ καί διά τόν Καλάβρυτα καί συνεπῶς θά ἀπολεσθῆ καί διά τάς Πάτρας εἰς ἣν περίπτωσιν ὑπάρξη θεν ἀδράνεια.

Τὴν ἱστορικὴν τοῦ πράγματος πλευράν δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νά ἀναπτύξωμεν, διότι αὐτῆς ἔχουν ὁμιλήση ἤδη ἱστορικοί, ἀλλά καί ἡ Ἀκαδημία δύναται, ἐπί τέλους, νὰ δώση μίαν ὁριστικήν λύσιν, θέντος ὅτι ἡ ἤδη δοθεῖσα στέκει ἀπό ἀπόψεως σοβαρότος.

Καί περί τοῦ μέλλοντος, ἡ προκύψη οὐσιαστικοῦ ὀφέλους θὰ ἦτο ἐπίσης τῶν νὰ ἀσχοληθῶμεν, ἐφ' ὅσον πᾶς τις κατανοεῖ, ὅτι μία τοιαύτη ἀναγνώρισις λαμβάνει περαιτέρω τό ὄνομα τῆς πόλεως καί πενελληνίως τήν πιβάλλει εἰς τήν ἐθνικήν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων.

Ἀπευθυνόμεθα ὅθεν πρός ὅλους τούς ἐκπροσώπους τῶν πόλεως, πρὸς τούς ἐντεῦθεν κ. ἀρχηγούς Κομμάτων, πρὸς τούς κ.κ. βουλευτάς τοῦ νομοῦ, π